

MARY
HIGGINS
CLARK

Téged nem lehet
elfelejteni

SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2016

Prológus

Dr. Greg Moran a hároméves Timmy hintáját hajtotta a manhattani lakásuktól nem messze lévő Keleti Tizenötödik utcai játszótéren.

– Kétperces figyelmeztetés – nevetett, miközben még egyet lökött a hintán, elég erősen ahhoz, hogy vakmerő kisfia elégedett legyen, de annyira azért mégsem, hogy a túl magasra lendülő hinta átforduljon. Egyszer régen tanúja volt egy ilyen esetnek. Szerencsére senki sem sérült meg, mert a hinta biztonsági gyereküléssel volt felszerelve. Ennek ellenére Greg, aki a maga száznyolcvannyalc centijével igen hosszú karokkal is büszkélkedett, mindig különösen óvatos volt, amikor Timmy ült ezen a hintán. Baleseti sebészként túl sok furcsa balesetet látott már.

Fél hét volt, az este már hosszú árnyékokat vetett a játszótérre. A levegő már kissé csípős volt, jelezve, hogy nemsokára itt van szeptember első hétfője, a munka ünnepe.

– Egyperces figyelmeztetés – kiáltotta Greg határozottan. Amikor Timmyt kihozta a játszótérre, épp túl volt egy tizenkét órás műszakon, és a mindig forgalmas sürgősségi osztályon teljes volt a káosz. Két, tizenévesekkel teli, egymással versengő autó ütközött össze az Első sugárúton. Csodával határos módon mindenki életben maradt, de három gyerek igen súlyos sérüléseket szenvedett.

Greg levette a kezét a hintáról. Itt az ideje, hogy lelassuljon és megálljon. Timmy meg sem próbálkozott a hiábavaló tiltakozással, ami azt mutatta, hogy ő is kész hazamenni. Amúgy sem volt már senki más a játszótéren.

– Doktor úr!

Greg megfordult, és egy keménykötésű, átlagos magasságú férfival találta szemben magát, akinek az arca alsó részét sál fedte. A kezében pisztoly, amely Greg fejére irányult. Greg ösztönös mozdulattal nagyot lépett oldalra, hogy minél messzebb kerüljön Timmytől.

– Figyeljen, a tárcám a zsebemben van – mondta halkán. – Vegye csak el!

– Apu! – Timmy hangja ijedtségről árulkodott. Kitekeredett az ülésben, és belebámult a fegyveres szemébe.

Földi életének utolsó pillanatában Greg Moran, a harmincnégy éves férfi, kiváló orvos, imádott férj és apa megpróbálta rávetni magát támadójára, de esélye sem volt kikerülni a végzetes lövést, amely halálos pontossággal fúródott a homloka közepébe.

– APUUUUUUUU! – jajgatott Timmy.

A támadó kirohant az utcára, majd megállt, és megfordult.

– Timmy, mondd meg anyádnak, hogy ő lesz a következő – kiabálta. – Utána pedig te jössz.

A lövést és a fenyegetést meghallotta egy idős asszony, Margy Bless, aki épp hazafelé tartott a helyi pékségből, ahol részmunkaidőben dolgozott. Hosszú másodpercekig csak állt, és a rémálomba illő jelenetet bámulta: a sarkon beforduló, menekülő alakot, a kezében a pisztolyt, a sikoltozó gyereket a hintán és a földön fekvő férfit.

Annyira remegtek az ujjai, hogy csak harmadszori kísérletre sikerült beütnie a 911-es számot.

Amikor a kezelő beleszólt, Margy csak annyit tudott kinyögni:

– Siessenek! Siessenek! Lehet, hogy visszajön! Lelőtt egy embert, aztán megfenyegette a gyereket!

Elhalt a hangja, amikor Timmy felsikoltott:

– A Kékszemű lelőtte az apukámat... A Kékszemű lelőtte az apukámat!

I

Laurie Moran kinézett a Rockefeller Center 15. szám huszonötödik emeletén lévő irodája ablakán. Épp a jól ismert manhattani épület-monstrum közepén terpeszkedő korcsolyapályára nyílt kilátás onnan. Napos, de hideg márciusi nap volt. Lenézve a pályára főként korcsolyájukon bizonytalanul imbolygó kezdőket látott, akik éles kontrasztot alkottak a többiekkel, akik a balett-táncosok kecsességével suhantak keresztül a jégen.

Nyolcéves fia, Timmy imádott jéghekkizni, és úgy tervezte, huszonegy éves korára olyan tökélyre fejleszti a játékát, hogy előbbutóbb a New York Rangers csapatában fog játszani. Laurie elmosolyodott. Gondolatait betöltötte Timmy arca, akinek beszédes barna szeme ragyog az örömtől, amint lelki szeme előtt a jövőbeli Rangers-meccsok kapusaként látja magát. Addigra Greg kiköpött mása lesz, villant Laurie eszébe, de gondolatban gyorsan megrázta magát, és figyelmét az íróasztalán heverő dossziéra fordította.

Laurie harminchat éves volt, vállig érő, mézszínű haj keretezte klasszikus vonású arcát, s az inkább zöldes, mint barna, mégis mogyoróbarna szemét. Karcsú volt, és sosem sminkelt, az a fajta nő, aki után megfordultak az emberek, amikor elment mellettük. „Finom nő, van stílusa” – mondták.

A Fisher Blake Stúdió díjnyertes producereként Laurie egy új kábeltevézés sorozatot készült elindítani, amelynek forgatókönyvével már jóval Greg halála előtt is foglalkozott. Később félretette az ötletet – úgy gondolta, az emberek még azt hihetnék, hogy a férje ellen elkövetett, addig a napig is megoldatlan gyilkossági ügy ihlette meg.

Az alapötlet az volt, hogy máig felderítetlen bűntényeket rekonstruálnak, de nem színészek segítségével, hanem az áldozatok barátainak és rokonainak beszámolóiból; meghallgatják az ő verziójukat arról, hogy mi történt akkor. Ha lehetséges, a bűntény valódi helyszínét használnák. Kockázatos vállalkozás – megvolt benne a lehetőség a sikerre, de ugyanakkor a teljes csődre is.

Nemrég jött vissza a főnökével, Brett Younggal folytatott megbeszélésről, aki emlékeztette, hogy többször esküdözött már, soha többé nem vág bele újabb valóságshow-ba. *A két legutóbbi műsorod drága bukás volt, Laurie, szögezte le. Nem engedhetünk meg magunknak még egyet.* – Majd nyomatékosan hozzátette: *És te sem magadnak.*

Most, amikor Laurie a kettőkor tartott megbeszélésről magával hozott, már hideg kávét kortyolgatta, a szenvedélyes évrre gondolt, amelyet bevetett, hogy meggyőzze főnökét. *Brett, mielőtt ismét emlékeztetnél arra, hogy mennyire elegend van már a valóságshow-sorozatokból, már most megígérem, hogy ez más lesz, mint a többi.* A gyanú árnyékában *címet adjuk neki. A tőlem kapott dosszié második oldalán listába szedtem a megoldatlan bűnügyeket, és az állítólag megoldottakat, ahol reális esély van arra, hogy nem a megfelelő személy került börtönbe.*

Laurie körülpillantott az irodáján. Elszántsága csak még erősebb lett. A helyiség épp csak akkora volt, hogy elfért benne egy kanapé az ablak alatt, és egy hosszú könyvespolc a másik oldalon, amelyre a fontosabb emléktárgyait, a díjait, valamint a főként Timmyről és a saját édesapjáról készült családi fényképeket tette ki. Már régen eldöntötte, hogy a Greget ábrázoló fotóknak otthon a helyük, a hálószobájában, és nem itt, ahol mindenkinek csak azt juttatná az eszébe, hogy özvegyasszony, és máig nem tudják, ki ölte meg a férjét.

A Lindbergh bébi elrablása az első a listádon. Az vagy nyolcvan éve történt. Ugye nem azt tervezed, hogy azt is újrajátszatod?, kérdezte Brett.

Laurie elmagyarázta neki, hogy az csak példa az olyan bűnügyekre, amelyekről az emberek nemzedékek óta beszélnek, annyira szörnyű-

ek, és mert még mindig számtalan megválaszolatlan kérdés lóg a levegőben az ügyvel kapcsolatban. Csaknem biztos, hogy a Lindbergh bébi elrablásáért kivégzett, német bevándorló Bruno Hauptmann ácsolta azt a létrát, amelyen feljutottak a kisbaba szobájába. De honnan tudta, hogy a dajka minden este elmegy vacsorázni, és a babát pontosan abban az időben hagyja egyedül negyvenöt percre? Honnan tudta ezt Hauptmann – vagy pedig ki mondta el neki?

Azután mesélt Brettnek arról a megoldatlan gyilkosságról, amelyben Charles H. Percy szenátor egyetemű ikerlányainak egyike volt az áldozat. Az apa első szenátusi tagságért folytatott kampányának elején történt, 1966-ban. Megválasztották, de a bűntényt azóta sem oldották meg, és még mindig érvényes a kérdés: valóban a megölt iker volt a kiszemelt áldozat? És a kutya miért nem ugatott, ha egy idegen lépett be a házba?

Laurie most hátradőlt a székén. Azt mondta Brettnek, hogy amikor az ember felhossa ezeket az ügyeket, mindenkinek van róla egy elmélete. *Húsz-harminc évvel ezelőtt történt bűnügyekről készítünk egy valóságshow-t, amelyben megtudhatjuk azoknak az álláspontját, akik a legközelebb álltak az áldozathoz, és az első műsoromhoz már meg is van a tökéletes ügy: a Friss diplomások gálája – magyarázta.*

Itt kezdte el Brettet igazán érdekelni a dolog, gondolta Laurie. Mivel Westchester megyében lakott, mindent hallott róla. Húsz évvel ezelőtt négy fiatal nő, akik együtt nőttek fel Salem Ridge-ben, egyszerre diplomázott négy különböző főiskolán. Egyikük mostohaapja, Robert Nicholas Powell rendezte meg a négy lány tiszteletére az estélyt, amely „Friss diplomások gálája”-ként szerepelt a meghívón. Háromszáz vendég, kötelező estélyi öltözék, pezsgő és kaviár, tűzijáték, amit csak el lehet képzelni. A parti után a mostohalány és a másik három friss diplomás ott maradt éjszakára. Reggel Powell feleségét, Betsy Bonner Powellt, a népszerű, elbűvölő negyvenkét éves társasági hölgyet megfojtva találták az ágyában. A bűnügy megoldatlan maradt. Rob, ahogyan Powellt a legtöbben ismerik, most már

hetvennyolc éves, kitűnő fizikai és mentális állapotban van, és még mindig abban a házban lakik.

Powell nem nősült újra, gondolta Laurie. Nemrég adott interjút a The O'Reilly Factor című talkshow-ban, ahol elmondta, bármit megtenne azért, hogy fény derüljön a felesége halálát övező rejtélyre, és hogy tudja, a mostohalánya és a barátnői ugyanígy éreznek. Valamennyien úgy vélik, hogy amíg nem tudják az igazságot, mindenki találgatni fog, vajon közülük került-e ki a gyilkos, aki kioltotta Betsy életét.

Ekkor kaptam meg Brett-től az engedélyt, hogy felvegyem a kapcsolatot Powell-lel és a négy friss diplomással, hogy megtudjam, hajlandók-e részt venni ebben, gondolta Laurie ujjongva.

Ideje volt megosztani a jó hírt Grace-szel és Jerryvel. Felkapta a telefonját, és megkérte két asszisztensét, jöjjenek be. Egy pillanat múlva kívágyódott az irodája ajtaja.

Grace Garcia, huszonöt éves irodai asszisztense, rövid, piros gyapjúruhát viselt cicanadrágja fölött, hozzá pedig magas szárú gombos cipőt. Derékig érő fekete haját felcsavarta, és egy fésűvel rögzítette. Szív alakú arcát a fésű alól kiszabadult tincsek keretezték. Ragyogó, fekete szemét több réteg, de gyakorlott kézzel felvitt szempillafesték hangsúlyozta ki.

Jerry Klein egy lépéssel Grace mögött jött. A langaléta fiatalember leült a Laurie íróasztala előtt álló székek egyikébe. Szokás szerint garbó és kardigán volt rajta. Mindig azzal mentegette magát, hogy egyetlen sötétkék öltönyének és egyetlen szmokingjának húsz évig ki kell tartania. Laurie nem kételkedett benne, hogy ezt sikerül is megvalósítania. A most huszonhat éves Jerry három éve érkezett a céghez nyári szakmai gyakorlatra, és hamarosan kiderült róla, hogy nélkülözhetetlen produkciós asszisztens lesz belőle.

– Nem akarlak bizonytalanságban tartani benneteket – jelentette be Laurie. – Brett megadta nekünk az engedélyt.

– Tudtam! – kiáltott fel Grace.

– Tudtam én is, látszott az arcodon, amikor kiszálltál a liftből – mondta Jerry.

– Dehogy láttad. Pókerarcod van – felelte neki Laurie. – Na most, az én legfontosabb teendőm az, hogy felvegyem a kapcsolatot Robert Powell-lel. Ha megkapom tőle az engedélyt, a vele készített interjú alapján úgy gondolom, hogy a mostohalánya és annak három barátnője nagy valószínűséggel benne lesz.

– A honorárium lesz a legfőbb ösztönző erő, mivel egyikük sem túl vastag – jegyezte meg Jerry elgondolkodva, miközben felidézte a háttér-információkat, amelyeket a tervezett sorozathoz gyűjtött össze. – Betsy lánya, Claire Bonner szociális munkás Chicagóban. Nem ment férjhez. Nina Craig elvált, Hollywoodban él, filmes statisztaként keresi a kenyerét. Alison Schaefer gyógyszerész egy kis clevelandi drogériában. A férje mankóval jár. Húsz évvel ezelőtt cserbenhagyásos gázolás áldozata lett. Regina Callari a floridai St. Augustine-ba költözött. Van egy kis ingatlanügynöksége. Elvált, egy egyetemista fia van.

– Nagy a tét – figyelmeztette őket Laurie. – Brett már emlékeztetett arra, hogy a két utolsó sorozatom bukás volt.

– Arra nem tért ki, hogy az első két sorozatod még mindig megy? – méltatlankodott Grace.

– Nem, de nem is fog. Viszont érzem, hogy ebből nagy siker lehet. Ha Robert Powell belemegy, csaknem biztosra veszem, hogy a többiek is vállalják – mondta Laurie, majd nagy hévvel hozzátette: – Legalábbis remélem. Fohászokodom, hogy így legyen.